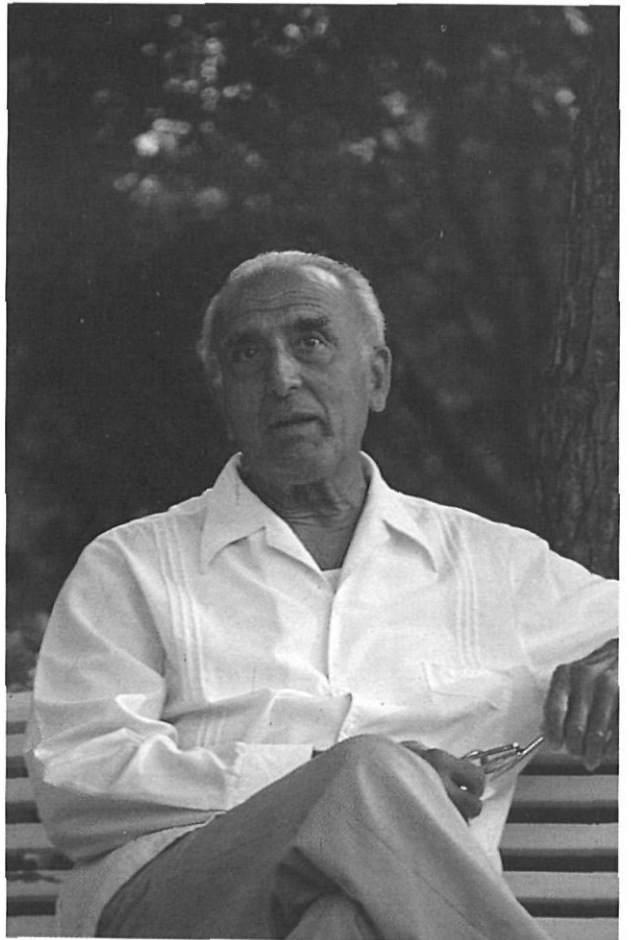

Des del Collet de Sant Antoni

Primer vam venir a la Costa Brava a casa d'uns amics. Ens va agradar tant que immediatament vam triar un lloc per establir-nos. Eren els anys 50, el paisatge era immaculat i quan vam arribar aquí a es Monestrí, al Collet no hi havia res a part dels arbres, els roures i les romagueres. Després vam començar a construir la casa i estem molt contents d'haver donat aquest pas. Llavors no hi havia cap de les grans edificacions que ara malmenen el paisatge. Des d'aquí dalt es veia tota la línia de platja i les casetes de pescadors que li donaven perfil. Era un indret perfecte. No hi havia tràfec. Però tot això ara ha canviat. El turisme que hi havia als anys cinquanta era un turisme, per dir-ho d'alguna manera, elitista. Més tard quan el turisme, ja convertit en una necessitat, es va estendre i la indústria va créixer, penso que urbanísticament, en un lloc com la Costa Brava s'hauria d'haver tingut més cura. Es podien haver construït edificis més allunyats de la platja, podrien haver fet servir menys ciment armat.

Després de trenta-vuit anys jo i la meva família guardem de la gent de Girona una experiència esplèndida. Tot i la dificultat de l'idioma mai hem tingut cap problema d'incomunicació. Als meus fills i als meus néts els demano que aprenguin català. Pensin que quan vaig arribar aquí de seguida em vaig fer amic de pagesos, com el propietari del mas Falet, de la gent del poble, dels mariners i també ens vam entendre molt bé amb les autoritats municipals. Quan feia 33 anys que era a Sant Antoni de Mar em van nomenar fill adoptiu del poble. Jo m'entenia també amb els intel·lectuals i escriptors de la contrada. Érem molt amics de Josep Pla, un home admirable, també vaig freqüentar les reunions del Cercle d'Economistes Joves que

*«Després de trenta-vuit anys,
guardem
de la gent de Girona
una experiència esplèndida»*

es celebraven a Sant Feliu de Guíxols, i d'un grup que col·laborava a Cuadernos para el Diálogo. També vaig ser amic d'un seguit de mossens com Joan Closa de Calonge, mossèn Pau de Palamós, o Mossèn Plaja que manté un pleit per recuperar l'ermita de Bell-lloc per a l'ús públic. Els records són molt grats. Cordialíssims. Aquest any la meua dona i jo celebrem el cinquantè aniversari del nostre casament, i a Sant Antoni, per uns dies hem tingut la sort de reunir-los a tots. A

tots els fills i filles amb els respectius consorts i a tots els nostres néts, una família d'onze fills, onze nores o gendres i vint-i-vuit néts és una tribu. És evident que una família tan gran porta petits problemes, però menys dels que es pugui pensar. Jo sempre he cregut que s'ha de respectar el pluralisme, s'ha de tenir molt de respecte entre les persones i que la família, igual com l'escola o la universitat, ha de funcionar gràcies al diàleg.

Jo sempre he pensat que al llarg de tots aquests anys, la meua activitat fonamental ha estat la de professor; molt més que la política que és la que m'ha donat fama, el que realment m'ha interessat ha estat la universitat. La universitat m'ha fet més humà, m'ha tret l'aspror i els miraments del principi quan creia que s'havia de ser superrestrictiva i m'ha ensenyat que molts cops els programes solen estar plens de coses que no serveixen per a res. Molt més important que acumular dades o dates, és que els nens i els joves s'interessin pel saber humà. Per què han passat les coses, com han passat. Més que de les classes magistrals jo sóc partidari de dialogar amb els alumnes, dels seminaris monogràfics, de l'anàlisi de la realitat. No en va crec que l'activitat fonamental per mantenir-me jove és continuar entenent les noves generacions.

Des de l'any 1988 presideixo el comitè espanyol de la UNICEF, defenso els nens i nenes del món. És una gran aventura espiritual i solidària. Amb 135.000 socis que paguen 4.000 pessetes l'any i les targetes de Nadal, cobrim un pressupost de 1.100 milions amb els quals financem programes per a infants d'arreu del món. Actualment tirem endavant el programa pro Andes, Perú, Equador, Bolívia, Colòmbia i Veneçuela. La UNICEF ocupa tres quartes parts del meu temps, però aquests darrers cursos he donat seminaris a la universitat sobre els drets dels estrangers a la CEE. No podem oblidar que a mesura que avança la ciutadania comunitària, cada cop es vol excloure més els emigrants. A mi el fet no em sembla positiu. Per això lluito contra aquest estat de coses formant part de la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat, fent seminaris i donant ajut als estudiants que es volen especialitzar en Drets Humans. No podem oblidar que aquí hi ha quatre llengües, quatre cultures que s'han d'entendre i fer que espanyols de totes les regions i totes les nacionalitats contribueixin a què la presència de l'Estat es-

panyol a la nova Europa -que no serà la dels dotze, sinó la dels trenta, ja que anirà dels Urals a Gibraltar-, sigui una presència al servei de la llibertat, la justícia i la pau.

«Ens va agradar tant el paratge que immediatament vam triar un lloc per establir-nos»

JOAQUÍN RUIZ-GIMÉNEZ

Joaquín Ruiz-Giménez és ex-Defensor del Poble